

[Jens Thomsen.]

til Tjenestemændene, ja, ikke nok dermed, de gør et betydeligt Overbud og retter stærke Bebrejdelser mod Regeringspartierne, fordi de ikke ogsaa vil spendere de sidste 2 Mill. Kr., og samtidig dermed siger de, at Dækningen af Udgifterne til den Slags Ting er dem ganske uvedkommende, „det kan I andre ordne“. En saadan Optræden synes jeg er ganske inkonsekvent. Vi indtager den stik modsatte Stilling. Vi ønsker ikke at faa vort Navn med paa Gavekortet, og vi har til enhver Tid modarbejdet den skadelige Politik, der er ført. Paa den anden Side maa vi erkende, at vi er ude i Vanskeligheder, ingen kan løbe fra de uheldige Kendsgerninger, og derfor er Spørgsmaalet for os dette: Hvordan bødes der bedst paa de Fejl, der er begaaet? Efter min Mening er der ikke givet nogen bedre Anvisning paa at faa sat en Lap paa de mange store Fejltagelser, der er begaaet, end den, nærværende Lovforslag giver. Jeg mener derfor, at det er konsekvent at tage Medansvaret, selv om man har modarbejdet Aarsagerne til Vanskelighederne.

Den højtærede Finansminister vidste ikke, om det foreliggende Lovforslag i det hele berørte Landbruget særlig stærkt. Nej, det er vist rigtigt, i al Almindelighed ligger Landbrugernes Indtægter saa langt nede, at det ikke berører dem, men der er paa-viseligt Tilfælde, hvor det berører dem, og jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, om han ikke føler Trang til at tage Hensyn ogsaa til enkelte Folk, selv om de stemmemæssigt ingen Rolle spiller. Min Stilling til disse Sager er ikke dikteret af stemmemæssige Hensyn, men udelukkende af Hensyn til at vise Retfærdighed mod alle.

Til sidst vil jeg takke Finansministeren for det imødekommende Svar med Hensyn til at undersøge de Forhold, hvor Skatteyderne ved de nævnte Formueomlægninger, som jeg mener er ganske uretfærdige, faar en større skattepligtig Indkomst.

Finansministeren (V. Buhl): Da jeg før havde Ordet, glemte jeg at gøre en Bemærkning om det Regnestykke, det ærede Medlem Hr. Hasle omtalte, og som jeg har set, jeg tror i et konservativt Blad i Aarhus. Det er vel ikke udelukket, at det Regnestykke er rigtigt, men det er ikke et Regnestykke, som er hentet fra det praktiske Liv, det er en saare spidsfindig Opstilling, hvor man paa alle Leder og Kanter har taget alt det med, som skulde til for at komme til det paagældende Resultat. At man i Praksis skulde kunne komme til no-

get tilsvarende, er ganske udelukket, saa mærkeligt gaar det dog ikke til i Verden, at alt, hvad der overhovedet kan samles af Grænsetilfælde, falder i et og samme Regnestykke.

Til det ærede Medlem Hr. Clausager skal jeg kun sige, at jeg kan dog ikke tro, det er det ærede Medlems Opfattelse, at man med Hensyn til Ejendomsbeskatningen bør behandle Husmanden eller den lille Gaardmand og Proprietæren og Godsejeren ens, saaledes som det ærede Medlem synes at ville gøre det, idet han siger: Skal vi slaa Streg over noget, gør vi det over en Bank, ogsaa Godsejeren maa betragtes som en Mand, der af sin personlige Indtægt skal betale sin Ejendomsbeskatning, og jeg vil overhovedet ikke erkende, at denne er en Behæftelse, der hviler paa Ejendommen og skal udredes af Ejendommen paa samme Maade, som man udreder andre faste Afgifter af Ejendommen. Jeg kan dog ikke tro, at det ærede Medlem vil gennemføre den Betragtning. At der kan forekomme Tilfælde, hvor Ejendomme, der er undergivet forskellig Beskatning, kan have samme Pris, kan jo skyldes mange Grunde, det kan bl. a. skyldes, at den ene af Vurderingerne er forkert; det kan ogsaa foreligge. Men at Hovedparten af Ejendomsbeskatningen maa opfattes som en Byrde paa Ejendommene, der ikke kan sidestilles med personlig Beskatning, det forekommer mig saa klart og økonomisk rigtigt, at det forbyrder mig, at det ærede Medlem paa dette Punkt virkelig vil hævde en anden Opfattelse.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg sige, at jeg har i mine Dage meget vel haft Øje for, at der er en betydelig Forskel mellem privat Økonomi og Statsøkonomi. Der er bl. a. den Forskel, at Privatøkonomien, hvis man følger den gennem Aarene, i en ganske anden Grad har sat Midler til, har handlet ilde med de Midler, som i Virkeligheden er Samfundets, end Statsøkonomien har gjort det. Derfor kan jeg for saa vidt ogsaa godt erkende, at der er en endnu stærkere Nødvendighed for Konsolidering i Privatøkonomien end i Statsøkonomien, men det forandrer ikke dette, at Staten i nogen Grad maa konsolidere paa samme Maade, som man gør det i private Virksomheder. En saadan Konsolidering ledes man naturligt ind paa og faar man naturlig Interesse for, naar man beskæftiger sig med Status og har sin Opmærksomhed henvendt paa Status. Det er paa Status, man skal kende Frugterne af den økonomiske